

Tartuffe is tweede komedie van Molière waarmee TA teleurstelt

TONEEL Tartuffe van NT Gent en Toneelgroep Amsterdam. Gezien: 22/3, Stadsschouwburg. Aldaar t/m 31/3 en 16-19/5. Tournee.

★★★★☆

Frieda Pittoors zingt vooraan op het toneel het *Wilhelmus*. Ze heeft een Oost-Europees accent, maar roept en zingt Hollandse liedjes en clichéfrases en Toon Hermansgedichtjes, in de categorie 'het leven is een feest, maar je moet zelf de slingers ophangen'. Nou ja, die zegt ze niet, maar die blijkt wel toepasselijk te zijn.

Voor de tweede keer dit seizoen waagt Toneelgroep Amsterdam zich aan een komedie van Molière en voor de tweede keer is het resultaat ronduit teleurstellend. *Tartuffe* wordt geregisseerd door de Bulgaarse Dimiter Gotscheff. Hij voegde teksten van zijn Duitse leermeester Heiner Müller toe. Hoewel het in het begin lijkt te gisten, stoten Müllers

abstractie en Molières poep-en-pieshumor op rijm elkaar al snel af.

Het decor is prachtig. Na Pittoors' monoloog schieten een stuk of tien confettikanonnen minutenlang hun kleurige munitie hoog het toneel over. De familie die er langzaam onder bedolven wordt slaat het onaangedaan gade. De verveling van het burgerlijk hedonisme

Spelers lijken gevangen in korset van grotesk, mallotig spel

werd zelden zo effectief verbeeld.

De familie is die van burgerman Orgon (Wim Opbrouck), zijn luxe-paardje van een vrouw, zijn domme, gemene kroost en zijn zenuwpees van een zwager (Eelco Smits). Het huishouden wordt op stelten gezet door de komst van een vreemdeling, Tartuffe (Koen de Sutter). Zijn

eerste optreden is veelbelovend: een onnavolgbare stapeling van Wikipedia-weetjes en woordspelingen op de toon van vrijblijvend engagement en naïef-positief idealisme die goeroe's aantrekkelijk maakt.

Orgon raakt ervan in een soort spirituele manie, trekt zijn nette pak uit en laat Tartuffe toe in alle facetten van zijn leven. En daar begint het plotje van Molière en daarmee beginnen ook de problemen. Want Molière gaat niet over abstracties, maar over conventies en in deze voorstelling bijten die elkaar. De spelers lijken gevangen in een korset van grotesk, mallotig spel, dat niet past bij de eerder ingezette goeddoordachte satire.

En zo trekken twee uren gedoe over ongewenste huwelijken, ontrouw en hypocrisie voorbij, terwijl ongemak en ergernis groeien. Jammer van de eerste paar schitterende scènes, en jammer van Molière.

SMON VAN DEN BERG